

Arrest

nr. 58 162 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. GÜNER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 juli 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 29 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 22 december 2010 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde van het koninklijk besluit van 6 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een burger van de Unie, aangevraagd op 06.07.2010 door (T., N.), (...) van Bulgaarse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: betrokkene heeft niet afdoende aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene over een woning met bijgebouw beschikt. Bijgevolg kan men bezwaarlijk stellen dat betrokkene onvermogen is.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt slechts één storting voor dd 09.06.2010 van 60€. Aangezien deze storting door geen enkel ander bewijs wordt ondersteund, kan men hieruit bezwaarlijk afleiden dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor zijn komst naar België

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt 3 loonfiches voor van de referentiepersoon waaruit duidelijk blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon ruim onvoldoende is om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te garanderen, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"De bestreden beslissing moet niet enkel de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze overwegingen moeten ook afdoende zijn.

Verzoekende partij verblijft sinds haar aankomst in België (dat is nu al meer dan anderhalve half jaar - zie huurovereenkomst dd. 1/07/2009 STUK 2) bij haar zoon, (S. N.) waarbij het overduidelijk is dat haar zoon (S. N.) en schoondochter (C. S.) verzoekende partij financieel ondersteunen en in haar onderhoud voorzien. Aldus kan niet worden gesteld dat verzoekende partij niet ten laste is van haar zoon in België. Haar zoon heeft immers in haar levensonderhoud voorzien sinds 1/07/2009.

Verzoekende partij leeft samen met haar echtgenoot bij haar zoon (S. N.), schoondochter (C. S.) en kleinzoon (N. E.)(STUK 3).

Verzoekende partij heeft overigens GEEN INKOMSTEN uit Bulgarije, enkel een woning met bijgebouw welke op vandaag in zeer slechte staat is waardoor men moeilijk kan concluderen dat verzoekende partij vermogen zou zijn. De woning is van generlei materiële waarde (enkel emotionele) en is zelfs op heden niet bewoonbaar. Verzoekende partij is effectief ONVERMOGEND.

De zoon (S. N.) en schoondochter (C. S.) verdienen samen gemiddeld 1.400 euro per maand (zie STUK 4) welke wel voldoende is voor een gezin bestaande uit een hoofdverdiener en vier personen ten laste. Een gezin dient immers over 800 euro + 150 euro per persoon ten laste te beschikken, in casu is dat 1.400 euro en aldus voldoende om het gezin te kunnen onderhouden, wat zij sinds 1/07/2009 ook effectief hebben gedaan. Dat er onvoldoende inkomsten zijn, kan niet worden bijgetreden!

Rekeninghoudend met wat er hierboven vermeld werd, meent verzoekende partij dat er absoluut geen sprake kan zijn van een redelijke behandeling van zijn aanvraag waardoor het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Verweerder dient op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn motivering te stoeien op een correcte feitenvinding.

Het is aldus duidelijk dat verweerder zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met ALLE concrete elementen van het dossier.

IN CASU is er dus sprake van schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

BESLUIT:

Verzoekende partij meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing dient uit te oefenen. Dit houdt in dat de Raad dient na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke en juridische gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet een onredelijk besluit heeft genomen en of de algemene rechtsbeginselen niet geschonden zijn.

Zoals hierboven toegelicht is er een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2. Verweerder stelt dat de elementen die verzoeker weergeeft in zijn verzoekschrift wel degelijk in overweging werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing en dat verzoeker er met zijn betoog niet in slaagt om de motivering die in deze beslissing is voorzien te weerleggen. Hij werpt op dat verzoeker niet ingaat op de vaststelling dat hij slechts het bewijs van één storting heeft voorgelegd ter staving van de bewering dat hij ten laste was van zijn zoon. Daarnaast merkt hij op dat verzoeker niet betwist dat hij over een woning met een bijgebouw beschikt, doch slechts op ongestaafde wijze voorhoudt dat dit gebouw onbewoonbaar is. Hij benadrukt verder dat op basis van de loonfiche van verzoekers zoon dient vastgesteld te worden dat deze, als referentiepersoon, slechts over een inkomen van 502,88 euro per maand beschikt wat onvoldoende is om verzoeker ten laste te nemen. Tevens stelt hij dat het loutere feit dat verzoeker sinds anderhalf jaar woonachtig is bij zijn zoon geen afbreuk doet aan de geldigheid van de motivering, dat hem geen onzorgvuldig gedrag kan verweten worden en dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten. Hij verwijst tevens naar de rechtspraak van de Raad (RvV 31 maart 2008, nr. 9420) om te stellen dat niet kan geoordeeld worden dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

2.3. De Raad dient te duiden dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) het volgende bepaalt:

“ § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° De bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in de opgaande lijn van een Bulgaarse onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwant zich bij deze Bulgaarse onderdaan voegt of hem begeleidt. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient in casu bijgevolg niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij is ook verplicht om na te gaan of verzoeker effectief ten laste is van de Bulgaarse descendent in functie van wie hij een verblijfsrecht opeist. Het antwoord op de vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen.

Teneinde aan te tonen dat hij ten laste was van zijn zoon legde verzoeker een aantal overtuigingsstukken over aan verweerder. Uit deze documenten blijkt dat zijn zoon in juni een nettoloon had van 497,35 euro en dat zijn loon in juli en augustus 2010 502,88 euro bedroeg. Verweerder oordeelde dat de aangebrachte loonfiches niet toelieten te besluiten dat verzoeker ten laste zou zijn van zijn zoon. Rekening houdende met het feit dat de zoon van verzoeker tevens een echtgenote en een kind heeft en verzoeker een stuk neerlegde waaruit blijkt dat hij maandelijks 625 euro aan huur voor de gezinswoning dient te betalen is deze beoordeling niet kennelijk onredelijk.

Het is evenmin kennelijk onredelijk om te concluderen dat uit het feit dat werd aangetoond dat de zoon van verzoeker eenmalig een geldstorting deed aan zijn vader niet blijkt dat verzoeker ten laste is van zijn zoon.

Verzoeker betwist daarnaast niet dat uit de door hem aangebrachte documenten blijkt dat hij in Bulgarije beschikt over een woning en een bijgebouw.

De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat hij ten laste was van zijn zoon en dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om te besluiten dat deze documenten niet toelaten te besluiten dat hij effectief ten laste is.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift bewijzen waaruit blijkt dat zijn zoon in december 2010 een nettoloon ten bedrage van 886,20 euro ontving en dat zijn schoondochter in dezelfde maand 627,05 euro verdiende. Deze stukken dateren evenwel van na het nemen van de bestreden beslissing zodat verzoeker door deze documenten aan te brengen niet aantoont dat verweerder onzorgvuldig optrad of het redelijkheidsbeginsel schond. Verweerder kon immers geen rekening houden met documenten die nog niet bestonden op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam.

Verzoeker stelt voorts dat hij in België samenleeft met zijn echtgenote, zoon, schoondochter en kleinkind. Gelet op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet volstaat het evenwel niet dat een ascendent komt samenleven met een burger van de Europese Unie. Deze ascendent dient tevens aan te tonen dat hij ten laste is van deze burger om op basis van voormelde wetsbepaling tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten. Het feit dat een ouder onderdak krijgt bij zijn kind wanneer hij dat kind opzoekt in het land waar het verblijft laat daarnaast niet automatisch toe te besluiten dat deze ouder ten laste is van het kind.

Ook door te benadrukken dat hij in Bulgarije geen eigen inkomen heeft en dat het onroerend goed waarover hij in Bulgarije beschikt niet bewoonbaar is toont verzoeker niet aan dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden door te stellen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn zoon.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending van het zorgvuldigheidbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aan.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK